

**POSTANOWIENIE Z DNIA 20 STYCZNIA 2005 R.
SNO 58/04**

W postępowaniu dyscyplinarnym obowiązują szczególne – wynikające z § 572 ust. 2 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej (Dz. Urz. Min. Sprawiedliwości Nr 5, poz. 22 ze zm.) – zasady doręczania pism obwinionym sędziom. Zgodnie z tym przepisem wezwania, zawiadomienia i odpisy orzeczeń oraz inne pisma doręcza się sędziom za zwrotnym poświadczeniem odbioru – za pośrednictwem prezesa właściwego sądu.

Przewodniczący: sędzia SN Zygmunt Stefaniak.

*Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, SN Beata Gudowska
(sprawozdawca).*

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego sędziego Sądu Okręgowego oraz protokolanta w sprawie sędziego Sądu Rejonowego po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2005 r., w związku z zażaleniem wniesionym przez obwinionego sędziego na zarządzenie Prezesa Sądu Apelacyjnego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 3 sierpnia 2004 r., sygn. akt (...)

orzekł:

u c h y l a zaskarżone z a r z ą d z e n i e.

U z a s a d n i e

Uchwała Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 13 lutego 2004 r., zezwalająca na pociągnięcie sędziego Sądu Rejonowego do odpowiedzialności karnej sądowej, została skierowana – po sporządzeniu z urzędu jej uzasadnienia – do doręczenia wraz z pouczeniem o możliwości zaskarżenia z dnia 19 lutego 2004 r. za pośrednictwem Prezesa Sądu Rejonowego (k. 36-39). Pisma, które miały być doręczone sędziemu, zostały zwrócone w dniu 25 marca 2004 r. wobec niezgłoszenia się sędziego po ich odbiór, mimo że zwrotne poświadczenie odbioru wezwania zostało przez niego potwierdzone w dniu 16 marca 2004 r. (k.40-42). Ponownie Prezes Sądu Apelacyjnego przesłał pisma adresowane do sędziego Sądu Rejonowego do Prezesa Sądu Rejonowego przy piśmie z dnia 1 kwietnia 2004 r. i uzyskał potwierdzenia odbioru odpisu uchwały z uzasadnieniem i pouczenia o sposobie i trybie jej zaskarżenia w dniu 4 maja 2004 r. (k. 48 i 55-57).

W dniu 20 maja 2004 r. do Sądu Apelacyjnego wpłynęło pismo sporządzone przez sędziego Sądu Rejonowego w dniu 11 maja 2004 r., przy którym zwrócił doręczoną mu uchwałę jako niekompletną. Na piśmie tym pracownik sekretariatu sporządził notatkę, stwierdzającą, że w dniu 10 maja 2004 r. sędzia Sądu Rejonowego stawiał się w sekretariacie, informując, że w przesłanej mu uchwale brak stron. Pracownik sekretariatu, stwierdziwszy brak jednej strony, zaoferował niezwłoczne jej skopiowanie i doręczenie sędziemu, lecz ten odmówił jej przyjęcia. Prezes Sądu Apelacyjnego w dniu 21 maja 2004 r. zarządził doręczenie odpisu pełnej uchwały sędziemu „z zaznaczeniem, że przesłany jest do wiadomości wobec odmowy przyjęcia w dniu 10 maja 2004 r.” (k. 62).

W notatce urzędowej z dnia 5 czerwca 2004 r. stwierdzono, że odpis uchwały z dnia 13 lutego 2004 r. został przesłany sędziemu po uzupełnieniu brakującej strony (k. 68). Odpis ten został odebrany osobiście przez sędziego Sądu Rejonowego w dniu 9 lipca 2004 r. (k. 83). W dniu 16 lipca 2004 r. do Sądu Apelacyjnego zostało nadane w placówce pocztowej zażalenie skierowane do Sądu Najwyższego na uchwałę z dnia 13 lutego 2004 r. (k. 93).

Zarządzeniem z dnia 3 sierpnia 2004 r. Prezes Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 429 k.p.k. odmówił przyjęcia zażalenia jako wniesionego po terminie. W uzasadnieniu wskazał, że odpis uchwały z uzasadnieniem został doręczony skutecznie w dniu 4 maja 2004 r., a w dniu 9 lipca 2004 r. sędzia Sądu Rejonowego otrzymał uchwałę Sądu Dyscyplinarnego, która uprawomocniła się w dniu 11 maja 2004 r., do wiadomości (k. 89).

W terminie zgodnym z pouczeniem, sędzia złożył zażalenie na zarządzenie Prezesa. Wnosząc o jego uchylenie i przyjęcie zażalenia z dnia 16 lipca 2004 r., zarzucił, że przy doręczonej mu w dniu 9 lipca 2004 r. uchwale Sądu Dyscyplinarnego z upoważnienia Prezesa Sądu Apelacyjnego przysłano mu pouczenie z dnia 1 czerwca 2004 r. o przysługującym mu prawie do zaskarżenia uchwały, więc nie mogła być prawomocna. Twierdził, że uchwała nie uprawomocniła się przede wszystkim dlatego, że w dniu 4 maja 2004 r. nie została mu doręczona. Otrzymał wówczas uchwałę niekompletną, a po prawidłowym doręczeniu w dniu 9 lipca 2004 r., zaskarżył ją przed upływem siedmiu dni.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Stosownie do art. 127 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), rozstrzygnięcia zapadające w toku postępowania dyscyplinarnego wymagają doręczenia wraz z uzasadnieniem stronom. Doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem ma umożliwić stronie wniesienie środka odwoławczego, zatem jest oczywiste, że doręczenie orzeczenia z brakującymi fragmentami uzasadnienia nie stwarza takiej możliwości. Ponad wszelką wątpliwość, w wyniku doręczenia dokonanego w dniu 4 czerwca 2004 r., obwiniony otrzymał niepełny tekst uchwały; brakowało

w niej ostatniej strony, zawierającej istotne motywy rozstrzygnięcia Sądu Dyscyplinarnego.

W tych okolicznościach trafny jest zarzut nieprawidłowej oceny skutku doręczenia jako otwarcie terminu do zaskarżenia objętego nim rozstrzygnięcia, a do skutecznego doręczenia doszło dopiero w dniu 9 lipca 2004 r. Należy jednocześnie zaznaczyć, że odmowa przyjęcia przez obwinionego sędziego brakujących fragmentów orzeczenia od sekretarza sądowego w dniu 10 maja 2004 r. nie wywołała skutku doręczenia. W postępowaniu dyscyplinarnym obowiązują szczególne – wynikające z § 572 ust. 2 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej (Dz. Urz. Min. Sprawiedliwości Nr 5, poz. 22 ze zm.) – zasady doręczania pism obwinionym sędziom. Zgodnie z tym przepisem, wezwania, zawiadomienia i odpisy orzeczeń oraz inne pisma doręcza się sędziom za zwrotnym poświadczeniem odbioru – za pośrednictwem prezesa właściwego sądu.

Doręczenie w dniu 10 maja 2004 r. nie mogło więc wyrzeć skutku doręczenia, gdyż nie było dokonane za właściwym pośrednictwem, a także nie było doręczeniem orzeczenia z uzasadnieniem, lecz jedynie fragmentu jego uzasadnienia.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy Sąd – Dyscyplinarny orzekł, jak w sentencji (art. 438 pkt 3 k.p.k.).